

Sygn. akt **X K 989/16**

1)

WYROK

2) **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 19 października 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Iwona Kosater

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 roku sprawy przeciwko

A. K. (K.), synowi J. i K. z domu K., urodzonemu (...) w P.,

oskarżonemu o to, że:

w dniu 26 września 2016 roku w miejscowości G. na drodze publicznej przy ulicy (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. o,78 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz pomimo zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku sygn. akt X K 92/16 na okres od 2016/07/16 do 2020/07/16,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. oskarżonego **A. K. (K.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z 37a k.k. i w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b, § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu za to karę roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu wskazanej przez Sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. K. (K.)** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. K. (K.)** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych) oraz opłatą w wysokości 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych).

Sygn. akt **X K 989/16**

UZASADNIENIE

A. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt X K 92/16 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny. Wyrok stał się prawomocny w dniu 16 lipca 2016 roku. Wyrokiem tym orzeczono m.in. zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, tj. od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia 16 lipca 2010 roku.

/ Dowody: kopia wyroku XK 92/16 k. 5, dane o karalności k. 16

W dniu 26 września 2016 roku o godzinie 6.50 w miejscowości G. A. K. kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) został zatrzymany do rutynowej kontroli przez patrol policji. W trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Policji od kierującego była wyczuwalna wyraźna woń alkoholu, w związku z czym poddano go kontroli na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzono urządzeniem do tego przeznaczonym typu A. 6020 nr (...), które było sprawne. I i II badanie (przeprowadzone kolejno o godzinie 6.50 i 7.05) wykazały 0,78 mg/ dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie powtórzono i III pomiar (o godzinie 7.14) wykazał, że A. K. miał 0,77 mg/ dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

/ Dowody: protokół badania trzeźwości k. 2-2 v.; notatka urzędowa k. 1, k. 4v.-5, świadectwo kalibracji k. 3, zeznania K. K. (3) k. 29-30

A. K. ma wykształcenie zawodowe o wyuczonym zawodzie mechanizator rolnictwa. Jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 10 lat pozostające na jego utrzymaniu. Pracuje w jako operator maszyn w firmie (...) w R., osiągając z tego tytułu dochód ok. 1350 złotych brutto miesięcznie. Posiada majątek w postaci samochodu marki F. (...) rok produkcji 1993 o wartości 1500 złotych. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Był uprzednio karany, w tym za przestępstwo z art. 178 a§ 1 k.k.

/ Dowody: dane osobo poznawcze k. 10-11, 27, dane o karalności k. 16, kopia wyroku XK 92/16 k. 5, pismo Starostwa Powiatowego w P. k. 57

Słuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym A. K. podał, że zrozumiał treść przedstawionego mu zarzutu i pouczenia i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. pouczoney o prawie odmowy składania wyjaśnień skorzystał z tego prawa.

Nie stawiał się na termin rozprawy głównej jako oskarżony. Rozprawa została przeprowadzona pod jego nieobecność, bowiem został prawidłowo zawiadomiony o terminie, nie wnosił o odroczenie rozprawy i nie usprawiedliwił należycie swojej nieobecności, a jego obecność nie była obowiązkowa.

/ vide: wyjaśnienia oskarżonego k.10-12, 22-25

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów, a zwłaszcza zeznań świadka K. K. (3) i protokołów z badania stanu trzeźwości należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego A. K. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów, za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych należało uznać zeznania świadka K. K. (3) – funkcjonariusza Policji, który wspólnie z sierż. A. W. przeprowadzał rutynową kontrolę z udziałem oskarżonego. Opisał on w sposób spójny przebieg kontroli, a jego zeznania korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, tj. protokołami badań trzeźwości, a także notatki urzędowej sporządzonej z kontroli z dnia 26 września 2016 roku, która nie stanowi materiału dowodowego, a jest jedynie potwierdzeniem, że takie zdarzenie miało miejsce.

W ocenie Sądu zeznania K. K. (3) nie budzą zatem wątpliwości i należy je uznać za w pełni wiarygodne.

W przedmiotowej sprawie w pełni wartościową podstawą ustaleń faktycznych są, zdaniem Sądu, wyjaśnienia A. K., który po przedstawieniu mu treści zarzutu przyznał się do winy. A. K. odmówił składania wyjaśnień, do czego miał prawo i w żaden sposób nie ujmuje to wartości dowodowej przyznaniu się do tego, że dnia 26 września 2016 r. kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości. Fakt ten został udowodniony w sprawie, w szczególności potwierdzają to: protokół z kontroli urządzeniem testującym oraz notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariuszy Policji w chwili kontroli drogowej, którym to dowodom także dano wiarę – zostały one sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobopoznawczych, znajdujących się w aktach sprawy protokołów, świadectwa kalibracji urządzenia kontrolującego, danych o karalności i odpisu wyroku w sprawie X K 92/16, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Sąd zważył dalej, że jego zdaniem oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. A. K. rozpoczynając i kontynuując jazdę samochodem miał świadomość tego, że spożywał alkohol. W sprawie nie ustalono, czy oskarżony spożywał alkohol bezpośrednio przed rozpoczęciem jazdy, czy poprzedniego dnia, jednak biorąc pod uwagę wyniki badań zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonych podczas kontroli drogowej, można przypuszczać, iż spożył alkohol kilka godzin wcześniej, bowiem poziom alkoholu w wydychanym powietrzu utrzymywał się na praktycznie jednakowym poziomie i powoli malał, co wskazuje, że oskarżony w godzinach porannych w dniu czynu mógł znajdować się w fazie eliminacji alkoholu.

Podkreślenia wymaga, że A. K. miał również świadomość, że ma zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wynikający z uprzedniego skazania go za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem w stanie nietrzeźwości, a mimo to zdecydował się po raz kolejny w ten sam sposób naruszyć porządek prawny.

Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Ponadto, karany uprzednio za czyn z art. 178a § 1 k.k. miał pełną świadomość skutków prawnych i naganność takiego zachowania, jednak nie odwiódło go to od popełnienia tego występku. Oskarżony miał zatem obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i świadomie popełnił przypisane mu przestępstwo.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Natomiast § 4 artykułu 178a stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostawcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość znacznie przekraczała 0,25 mg/ dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i wynosiła: w pierwszym i drugim badaniu 0,78 mg/ dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast w trzecim badaniu 0,77

mg/ dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy był on już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., na co wskazuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 czerwca 2016 roku wydany w sprawie o sygn. akt X K 92/16 za czyn z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym orzeczono m.in. zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, który biegł od daty uprawomocnienia się tego orzeczenia, tj. od dnia 16 lipca 2016 roku, a więc obowiązywał w dniu przypisanego oskarżonemu czynu.

Powyższe świadczy o tym, że niewątpliwie A. K. swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary Sąd zważył, że miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie kara ograniczenia wolności w wysokości 1 roku, polegająca na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37a k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę i określając jej wymiar uwzględnił okoliczności, które przemawiały zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiał przede wszystkim fakt jego uprzedniej karalności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i świadomość, że wobec niego został orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, który obowiązywał w dniu popełnienia czynu. Należy zaznaczyć, że oskarżony raz karany za ten czyn miał więc świadomość jego konsekwencji, mimo to wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych i orzeczeń sądowych. Prowadził również pojazd w godzinach porannych, kiedy na drodze jest wzmożony ruch, a więc narażał na niebezpieczeństwo komunikacyjne nie tylko siebie, ale również inne osoby.

Jedyną okolicznością łagodzącą, którą Sąd dostrzegł, jest przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Ogół wskazanych okoliczności skutkowało przyjęciem, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienie wolności byłoby nadmiernie surowe. Sąd w tym względzie kierował się zasadą, że orzekanie kar izolacyjnych powinno być ostatecznością i, o ile to możliwe w danym przypadku, ustępować miejsca karom o charakterze wolnościowym. Wymierzona oskarżonemu kara 1 roku ograniczenia wolności nie jest w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwa, natomiast pozwoli na normalne funkcjonowanie oskarżonego w warunkach wolności kontrolowanej. Orzeczone kara spełni w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić poprzez orzeczenie tego zakazu w innym wymiarze.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu. I tak, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: wydatki w kwocie 70,00 złotych oraz kwotę 180,00 złotych tytułem opłaty. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie. Sąd zważył, że oskarżony jest młodym, sprawnym mężczyzną, ma pracę z której osiąga wystarczające dochody, żeby pokryć te koszty.

Zarządzenia:

- 3) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 4) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
- 5) przedłożyć za 14 dni lub do uprawomocnienia.

G., dnia 6.12.2017 roku